स भवान् वीक्ष्य सर्व्वेषु मामकेषु महात्मसु। पश्य सेनापतिं युक्तमनु शान्तनवादिह।
यं हि सेनाप्रणेतारं भवान् द्रक्ष्यति संयुगे। तं वयं सहिताः सर्व्वे करिष्यामो न संशयः। १४५
॥ कर्ण उवाच ॥ सर्व्व एव महात्मान इमे पुरुषसत्तमाः। सेनापतित्वमर्हन्ति नात्र कार्य्या विचारणा।
कुलसंहननज्ञानैर्बलविक्रमबुद्धिभिः। युक्ताः कृतज्ञा धीमन्त आहवेष्वनिवर्त्तिनः।
युगपन्न तु ते शक्याः कर्त्तुं सर्व्वे पुरस्सराः। एक एव तु कर्त्तव्यो यस्मिन् वैशेषिका गुणाः।
अन्योऽन्यस्पर्द्धिनां तेषां यद्येकं सत्करिष्यसि। शेषा विमनसो व्यक्तं न योत्स्यन्ति हितास्तव।
अयञ्च सर्व्वयोधानामाचार्य्यः स्थविरो गुरुः। युक्तस्सेनापतिः कर्त्तुं द्रोणः शस्त्रभृतांवरः। १५०
को हि तिष्ठति दुर्द्धर्षे द्रोणे ब्रह्मविदुत्तमे। सेनापतिः स्यादन्यस्माच्छुक्राङ्गिरसदर्शनात्।
न च कोऽप्यस्ति ते योधः सर्व्वराजसु भारत। द्रोणं यः समरे यान्तं नानुयास्यति संयुगे।
एष सेनाप्रणेतॄणामेष शस्त्रभृतामपि। एष बुद्धिमतां श्रेष्ठो राजन्नेष गुरुश्च ते।
एनं दुर्य्योधनाचार्य्यमाशु सेनापतिं कुरु। जिगीषन्तोऽसुरान् सङ्घे कार्त्तिकेयमिवामराः।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि द्रोणाभिषेकपर्व्वणि कर्णवाक्ये पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ कर्णस्य वचनं श्रुत्वा राजा दुर्य्योधनस्तदा। सेनामध्यगतं द्रोणमिदं वचनमब्रवीत्। १५५
॥ दुर्य्योधन उवाच ॥ वर्णश्रेष्ठ्यात् कुलोत्पत्त्या श्रुतेन वयसा धिया। वीर्य्याद्दाक्ष्यादधृष्यत्वादर्थज्ञानान्नयाज्जयात्।
तपसा च कृतज्ञत्वात् वृद्धः सर्व्वगुणैरपि। युक्तो भवत्समो गोप्ता राज्ञामन्यो न विद्यते।
स भवान् पातु नः सर्व्वान् विबुधानिव वासवः। भवन्नेत्राः परान् जेतुमिच्छामो द्विजसत्तम।
रुद्राणामिव कापाली वसूनामिव पावकः। कुबेर इव यक्षाणां मरुतामिव वासवः।
वशिष्ठ इव विप्राणां तेजसामिव भास्करः। पितॄणामिव धर्म्मेन्द्रो यादसामिव चाम्बुराट्। १६०
नक्षत्राणामिव शशी दितिजानामिवोशनाः। श्रेष्ठः सेनाप्रणेतॄणां स नः सेनापतिर्भव।
अक्षौहिण्यो दशैका च वशगाः सन्तु तेऽनघ। ताभिः शत्रून् प्रतिव्यूह्य जहीन्द्रो दानवानिव।
प्रयातु नो भवानग्रे देवानामिव पावकिः। अनुयास्यामहे त्वाजौ सौरभेया इवर्षभं।
उग्रधन्वा महेष्वासो दिव्यं विस्फारयन् धनुः। अग्रेभवं त्वान्तु दृष्ट्वा नार्ज्जुनः प्रहरिष्यति।
ध्रुवं युधिष्ठिरं सङ्घे सानुबन्धं सबान्धवं। जेष्यामि पुरुषव्याघ्र भवान् सेनापतिर्यदि। १६५
॥ सञ्जय उवाच ॥ एवमुक्ते ततो द्रोणं जयेत्यूचुर्नराधिपाः। सिंहनादेन महता हर्षयन्तस्तवात्मजं।
सैनिकाश्च मुदा युक्ता वर्द्धयन्ति द्विजोत्तमं। दुर्य्योधनं पुरस्कृत्य प्रार्थयन्तो महद्यशः।
दुर्य्योधनं ततो राजन् द्रोणो वचनमब्रवीत्।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि द्रोणाभिषेकपर्व्वणि दुर्य्योधनप्रोत्साहे षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥
॥ द्रोण उवाच ॥ वेदं षडङ्गं वेदाहमर्थविद्याञ्च मानवीं। त्र्यम्बकमयेष्वस्त्रमस्त्राणि विविधानि च।
ये चाप्युक्ता मयि गुणा भवद्भिर्ज्जयकाङ्क्षिभिः। चिकीर्षुस्तानहं सर्व्वान् योधयिष्यामि पाण्डवान्। १७०
पार्षतन्तु रणे राजन् न हनिष्ये कथञ्चन। स हि सृष्टो वधार्थाय ममैव पुरुषर्षभ।